

1956 Admiral Ralph Ofstie

En varm høstdag i 1865 sitter en ung gutt i åsryggene bak Øfstigrenda mellom Stjørdal og Hegra, og ser ned på de ulike gårdene. Han titter bort på sitt hjem, kalt Øfstistykket. Han hadde blitt voksen forrige høsten, stått konfirmant hos Tobias Brodtkorb Bernhoft. Frihetstrangen presset på, men samtidig var det noe som holdt igjen. Han var den 13 og siste av barneflokket til Eystein og Anna Marta på det lille karrige bruket, en plass under Østre Øfsti. De eldste hadde for lengst forlatt rede, ja - faktisk var det nå kun han og søster Sigrid igjen. Det hadde ligget i kortene en lang stund at det måtte bli han som skulle overta. De siste fem søsknene var alle jenter. Rett foran seg ser han Søre og Nordre Øfsti, til høyre ligger ”h’n mellom”. ”Hadde jeg bare kunne hatt en av disse”, tenker Johannes høyt for seg selv. Mor Anna Marte hadde vokst opp på frodige Frosta, og bestemor kom fra de dype skoger rundt Tynset. Han hadde hørt om hvordan det var andre plasser, utfartstrangen var stor. Det lengste han hadde vært, var en tur i lag med sin eldste bror, han Johan. Johan var en av de mest erfarne og kjente storbåtførerne i Trondheimsfjorden. Bror til Johannes hadde giftet seg med enka etter Ulstad som druknet i båtulykka i november 1850 (se bind 2, side 133). De som sladret sa at Johan og Kjerstina levde et noe utsvevet liv, der de hadde skjenkerett på øl og vin nedpå Bjerkanmoen. På folkemunnet het stedet for ”Gælnstua”. Huset ble senere overtatt av redaktør Olaus Holloe i *Stjørdalens avis*, og omgjort til trykkeri.

Slik sitter nå Johannes Øfsti, f. 25. november 1849 - og grubler over sitt liv og sin fremtid. Folk fra bygda hadde reist til Amerika. Ja, det var ikke mange dager siden noen i bygda hadde mottatt brev om at krigen i Amerika var over. Den 9. april hadde Lee og Grant kommet sammen inne i Appomattox Courthouse, i en liten landsby i Virginia. Krigen som hadde kostet omkring 600 000 liv, deriblant en del ”nordmenn”, var heldigvis slutt. Men det var visstnok ikke rett for alle, for det siste skuddet i overført betydning under krigen kom fem dager senere i Ford Theatre i Washington, da Abraham Lincoln ble skutt av den sinnsforvirrede John Wilkes Booth. Dette hadde gjort inntrykk på den unge Johannes fra Øfstigrenda. Flere hadde snakket om å reise til Amerika. Men slik han satt der og så ned på hjemplassen, vinglende hans tanker og drømmer mellom utfart og ansvar ovenfor de to gamle. Hvem skulle ta seg av dem dersom han dro? Søskenflokken var spredt for alle vinder. Etter hvert dro til og med to av søsknene, pluss en nevø til Ålesund. Hva var det som lokket der?

Johannes ble konfirmert den 2. oktober 1864 som en av et kull på 49 stk. Den 2. august 1869 utvandret han som 19-åring til Amerika. Han slo seg ned i Minnesota, hvor han traff Wilhelmine Wiig, f. 1864. Hun var svensk, og kom til USA som fireåring. De giftet seg i 1885. Etter hvert kom barna: Astrid, Valborg og Harald. I 1891 dro de til Eau Claire i Wisconsin. Familien kom så flyttende hjem til Norge og Nordre Øfsti, trolig i 1894. Det merkelige er at Johannes fikk skjøte på Nordre Øfsti av kommandersersjant Endre Nielsen den 20. august 1884, for kr 7 500.- Da var han i Minnesota.

Johannes må ha gjort det ganske bra i Amerika med tanke på kjøpet av Nordre Øfsti, samt hjemreisen for en hel familie. Det var ytterst få som kunne klare noe slikt. Det er ganske så interessant å se hvilke personer folket på Nordre Øfsti omgikk. Det ser en ofte enklest ved å studere hvem som var faddere til ulike unger. Den eneste av ungene som ble født i Norge var Else Synnøve. Hun ble født på Nordre Øfsti den 13. juni 1895. Da hun ble døpt den 20. oktober var faddere ingen ringere enn selveste Bernhard Øverland, Tobias Richter og hans kone Dagny (datter til Øverland). Så her var det sterke bånd til storgårdene og de mektige familier på Bye og Mæle. Kanskje noe overraskende - kanskje ikke. Å være ”amerikaner” – med over 20 års fartstid ga nok innflytelse. Et annet symbol på Nordre Øfsti, som fortsatt gir assosiasjoner til Ree, Bye og Mæle - er den store flotte hagen. Trær som Johannes plantet dominerer fortsatt og forsterker det storslåtte.

Men så plutselig selger Johannes gården til Ola Olsen Kartum, og emigrerer til Amerika for andre gang sent på året 1896. Vi vet ikke årsaken. Familien reiser fra Christiania med S/S Thingvalla, og entrer Ellis Island 7. desember 1896. S/S Thingvalla var det samme skipet som kolliderte med S/S Geiser ved Sable Island i august 1888. 105 mennesker omkom. Blant dem stjørdalingen Johan Guttormsen, sønn til Anders Guttormsen på Sandfærhus, som var den eneste som overlevde den allerede nevnte ulykka utenfor Halsø-krysset i 1850. Familien Johannes Øfsti dro tilbake til Eau Claire. Her ble Ralph Andrew født den 16. november 1897, hovedpersonen i denne fortellingen. Som en liten kuriositet kan nevnes at kaptein Berentzen på Thingvalla skrev Christiania og Kristiansand slik: Xania og Xsand. Og familien Øfsti ble innskrevet som Ofstia.

District of the City of New York,
Port of New York.

CUSTOMS LIST OF PASSENGERS.

The Passenger Act, 1855.
Department Order 507.
Regulation, Bureau of Statistics.

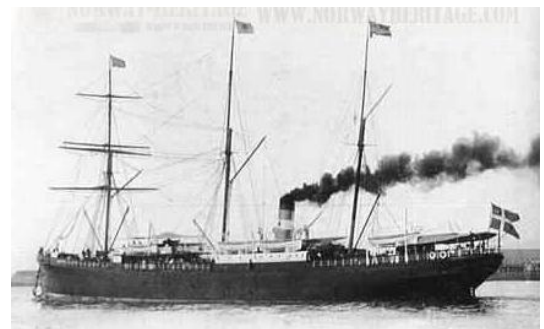
I, J. J. [Signature], Master of the Steamer Thingvalla, do solemnly swear and truly answer the following List or Manifest submitted to me, and now delivered by me to the Collector of Customs of the District of the City of New York, to a full and perfect list of all the passengers taken on board said vessel at New York, in Sweden, from which port or ports she and vessel has since embarked and that an said list is truly designated the age, sex, calling or occupation, the port of embarkation, the number of pieces of baggage, of all the passengers, the date and cause of death of any such passengers who may have died on the voyage, and give a statement, as far as it can be ascertained, with reference to the destination of such immigrant passengers as to a preferred status in this country, and also, in regard to Cuban passengers, the country of which they are citizens, and of passengers other than cabin passengers, their native country, their intended destination or location in the United States, and whether they are citizens of the United States or not, and the name of the compartment or space occupied by each, as required by the Passenger Act of 1855; and the Regulations of the Secretary of the Treasury. So help me God.

Subscribed and sworn to before me this 7 day of December, 1896.

J. J. [Signature]
Boat Captain.

No.	NAME AS FULL.	Age.	Sex.	Calling or Occupation.	Country or State of Birth.	Place Borne.	Intended Destination or Landing.	Number of Pieces of Baggage.	Number of Trunks or Chests or Boxes or Valises or Cases.	Number of Parcels.	Part of Cabin.	Date and Place of Birth.
1.	Peter Christian	35.	m.	Navigator	America	New York	Chicago	2	1	1	2	Copenhagen 3-0
2.	Kristina Synnøve	28.	f.	Teacher	Denmark	New York	Chicago	1	1	1	1	10-6
3.	Henny Rosen	25.	f.	Teacher	Norway	New York	Chicago	1	1	1	1	Christiania 5-4
4.	W. J. [Signature]	23.	m.	Teacher	Denmark	New York	Chicago	1	1	1	1	Copenhagen
5.	W. J. [Signature]	31.	m.	Navigator	Norway	New York	Chicago	1	1	1	1	Christiania
6.	Olav [Signature]	39.	m.	Teacher	America	Chicago	Chicago	1	1	1	1	Copenhagen
7.	Ann Margrete [Signature]	34.	f.	Teacher	Denmark	New York	Chicago	1	1	1	1	2
8.	J. B. [Signature]	35.	m.	Teacher	Norway	New York	Chicago	1	1	1	1	3
9.	Minnie [Signature]	32.	f.	Teacher	Norway	New York	Chicago	1	1	1	1	Christiania
10.	Nicola [Signature]	10.	m.	Child	America	New York	Chicago	1	1	1	1	2
11.	Nicola [Signature]	7.	m.	Child	America	New York	Chicago	1	1	1	1	2
12.	Nicola [Signature]	5.	m.	Child	America	New York	Chicago	1	1	1	1	2
13.	Nicola [Signature]	4.	m.	Child	America	New York	Chicago	1	1	1	1	2
14.	Nicola [Signature]	3.	m.	Child	America	New York	Chicago	1	1	1	1	2
15.	Nicola [Signature]	2.	m.	Child	America	New York	Chicago	1	1	1	1	2
16.	Nicola [Signature]	1.	m.	Child	America	New York	Chicago	1	1	1	1	2
17.	Nicola [Signature]	0.	m.	Child	America	New York	Chicago	1	1	1	1	2
18.	Nicola [Signature]	0.	m.	Child	America	New York	Chicago	1	1	1	1	2
19.	Nicola [Signature]	0.	m.	Child	America	New York	Chicago	1	1	1	1	2
20.	Nicola [Signature]	0.	m.	Child	America	New York	Chicago	1	1	1	1	2
21.	Nicola [Signature]	0.	m.	Child	America	New York	Chicago	1	1	1	1	2
22.	Nicola [Signature]	0.	m.	Child	America	New York	Chicago	1	1	1	1	2

9-13-22

Thingvalla (foto: Søren Thorsøe)

Et lite sidesprang: I 1881 utvandret Hans Brækken som 20-åring fra Brekka gård på Dombås, den gården jeg selv vokste opp på. Han var bror til min oldefar, og den jeg er oppkalt etter. Da han stod ved grinda og skulle ta avskjed med sin gråtende mor, sa han: ”Æ kjøm heimatt om fæm år, mor”. Hans Brækken kom aldri hjem igjen. Hans Brækken fikk navnet Hans Brachen og var ikke blant de som fant graset grønnere på andre siden. Han slo seg ned i Eau Claire. I 1891 giftet han seg med Marie Clausen. Disse hviler i dag på kirkegården i Eau Claire, hvor jeg har besøkt deres gravsted og tidligere bosted. Eau Claire var på den tiden kun et lite sted, hvor alle kjente alle. Jeg er overbevist om at vår Hans omgikk Johannes fra Øfstigrenda. Og

nå, flere generasjoner senere, er det jeg som ”omgås” folket på Nordre Øfsti. Verden er fortsatt liten i visse henseende.

Johannes Øfsti fikk navnet Johan Ofstie, og familien ble boende i Eau Claire frem til 1918. Da flyttet de til Everett i staten Washington. Ralph Ofstie begynte på Annapolis Naval Academy i 1915, hvor han ble uteksaminert tre år senere som nr.10 i en klasse på 199 elever, og fikk en liten ”feeling” av å være med i den første verdenskrigen. Først om bord på USS Chattanooga, deretter på en destroyer ved Brest i Frankrike. Etter krigen fortsatte han om bord i destroyere på vestkysten av Amerika frem til 1921. I januar 1922 meldte han seg for Marinebasen Pensacola i Florida, hvor han gikk inn i den nyskapende og spennende flyverden, og ble ferdig utdannet flyger for Marinen den 8. juni samme året. Han fikk sin første stasjonering ved Fighting Squadron One i San Diego i California frem til februar 1924. Tjuetallet var en ”prøve og feile” periode for Forsvarets nye marinestrategi, med egne fly, hangarskip og flybaser. Ralph Ofstie var sentral i mange forsøk, og satte i oktober 1924 tre fartsrekorder med sjøfly. Han kom opp i en gjennomsnittsfart på 178,25 miles pr. time, hvilket var en utrolig hastighet på den tiden. Han var også på det berømte 7-mannslaget som representerte USA i Schneider Cup for sjøfly utenfor Baltimore, Maryland.. Denne cupen ble vunnet av Jimmy Doolittle, den første personen i verden som har landet et fly under null sikt både vertikalt og horisontalt (blindlanding). Mens Ralph var testpilot, hadde han tjeneste i plandivisjonen i Marindepartementet i Washington DC, en tjeneste som brakte ham inn i selveste Hvite Hus.

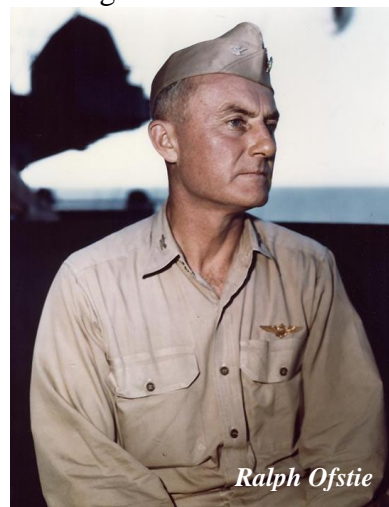

Sist på tjuetallet og frem mot 1935 tjenestegjorde Ofstie som skvadronsjef om bord i ulike hangarskip og deltok i flere utviklingsprogram som testpilot. I 1931 var Ralph Ofstie blitt løytnant - og en av fem utvalgte som skulle teste 42 forskjellige prototyper av fly som ble utprøvd på Naval Air Station i Anacostia, District of Columbia. Mellom 1935 og 1937 var han marineattaché ved den amerikanske ambassaden i Tokyo.

Fra april 1941 til mars 1942 var Ralph Ofstie marineattaché i London. Før det hadde han beordring til Stillehavsflåten, under admiral Chester W Nimitz. De to årene som gikk forut for Pearl Harbor, tjenestegjorde han av og til på flaggskipene Saratoga og Yorktown under admiral F.Halsey. Så kom amerikanerne med i krigen, og i 1943-44 var Ofstie øverstkommanderende på hangarskipet Essex, og derved også sjef for hangarskipsdivisjon 26. Deretter ble Ralph Ofstie sjef for eskortetjenesten ovenfor all transport.

Under siste fasen av krigen (1945-46) var Ofstie marinens medlem i USA sin strategiske kommando hva gjaldt bombing av Japan. Senere kom han inn som *liaison* ovenfor Atomenergikommisjonen. Han var etter krigen også med i evalueringsgruppen vedrørende atomtestene på Bikini. Ralph Ofstie fikk etter hvert både kjennskap, kunnskap og innflytelse.

Han skulle derigjennom bli en av de mest kjente eksperter på atomkrigføring. Dette ga seg utslag i at han ble et sentralt vitne under høringene i Kongressen i 1949 hvor dramatiske uoverensstemmelser mellom Marinen og den politiske ledelsen i USA var under lupen. Ralph Ofstie var talsmann for de som gikk meget hardt ut mot politikerne og de offisielle myndigheters atomstrategi hva gjaldt krigføring, underforstått: bruk av atombomber i en kommende konflikt. Han anså strategien for å være ”ubarmhjertig og barbarisk”, militært uholdbart, - hvor den ville bli et tilfeldig og uberegnelig masseslakteri (blodbad) av menn, kvinner og barn hos fienden. Det totalt motsatte av amerikanske idealer og dermed moralsk forkastelig, og ville ikke tjene hensikten å kunne nedkjempe fienden, mente Ofstie.

Ralph Ofstie

Under Koreakrigen ble Ofstie den første i den amerikanske marinen som tok i bruk avanserte jetjagerfly direkte fra sine hangarskip. Han var kommanderende for Task77, som bestod av fire hangarskip. Den 23. mai 1952 ble han utnevnt til viseadmiral, og ble også en av FN sine representanter i forhandlingen med Korea.

Ofstie uttalte seg meget klart om forholdet mellom stående styrker og reservene (regular vs reserves), hvor han påpekte viktigheten av det mangfold ”the reserves” representerte, med alle sine ulike bakgrunner og erfaringer. Uten reservene (vernepliktige) kunne ikke Forsvaret klare seg, fremholdt Ralph Ofstie.

Ralph Ofstie mottok Silver Star medaljen for sin tjeneste på Essex under krigen. Dessuten Navy Cross (Marinens nestehøyeste utmerkelsen) for sin tjeneste mot en stor japansk offensiv i forbindelse med Samar Island (Leyte Gulf) i Stillehavet den 12. oktober 1944, hvor de kjente Taffy 1, 2 og 3 deltok. Ofstie mottok også Distinguished Service Medal, Gold star, the Legion of Merit, three Golden star with Combat “V”, Commendation Ribbon, Presidential Unit Citation Ribbon og the Navy Unit Commendation Ribbon. Ofstie mottok senere Word war I Victory Medal, Destroyer Claps, American Campaign Medal, European-African-Middle Eastern Campaign Medal, Asiatic-Pacific Campaign Medal, Asian Clasp, Natioal Defence Service Medal, Korean Service Medal, United Nations Servive Medal, The Philippine Liberation Ribbon with two bronze stars. Golden Cross of Merit from the Government of Poland (Pulaski Celebration in 1929), The White Cross of Naval Merit, second class by the government of Korean.

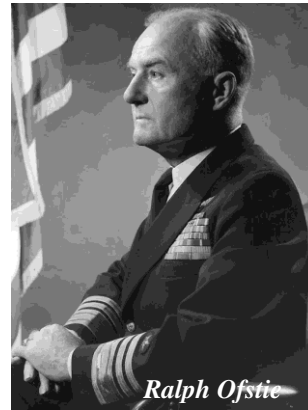

Ralph Ofstie mottar utmerkelse fra Korea

Den 16. juni 1952 ble han sjef for den amerikanske første flåte. Straks etterpå ble han nestkommanderende for hele den amerikanske marine hva gjaldt departementale oppgaver. I desember 1954 ble Ralph Ofstie sjef for den sjetten amerikanske flåten, som for det meste er

stasjonert i Middelhavet, med base Norfolk i Virginia, kanskje den mest prestigefulle operative stillingen i US-Navy.

Ralph Ofstie ble gift i den godt voksne alderen av 57 år, med Joy Bright Hancock (1898-1986). Ralph hadde ingen barn. Joy Bright Hancock var med i to verdenskriger, og ble en av USA's første kvinnelige offiserer i Marinen. Hun giftet seg i 1920 med løytnant Charles Gray Little. Han ble drept sju måneder

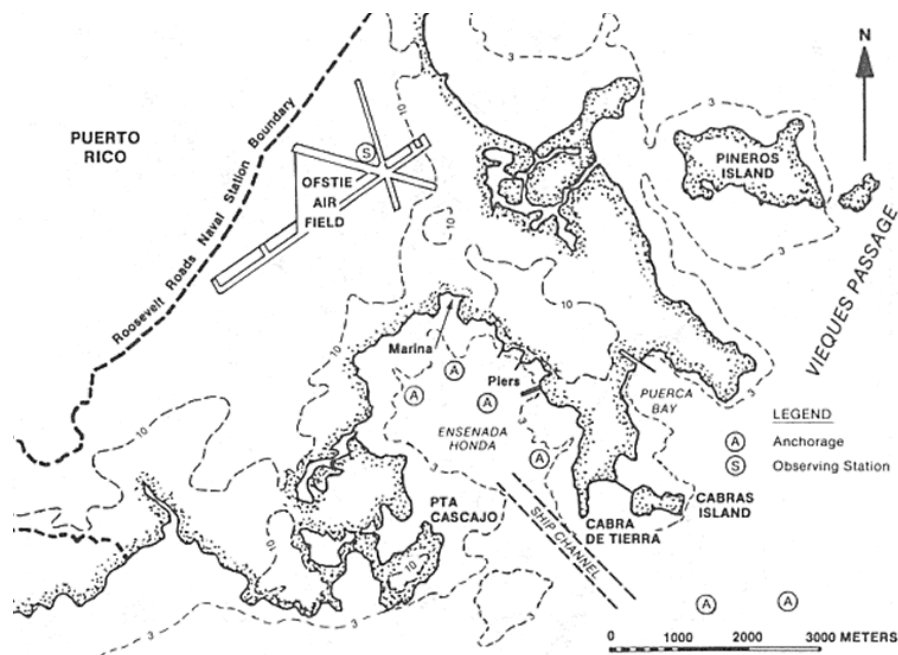
etter bryllupet i lag med 45 andre da deres luftskip ZR-2 styrket. Skjebnen var hard mot Joy Bright Hancock. I 1924 giftet hun seg på nytt. Denne gangen med løytnant Lewis Hancock. Han omkom 15 måneder etterpå da hans luftskip, Shenandoah ZR-1, styrket i september 1925. Dette var sluttet på amerikanernes eksperimentering med krigsluftskip. Joy Bright Hancock ble syk i ett år. Hun kjempet seg tilbake, og søkte en karriere innen diplomatiet, men klarte ikke de muntlige eksamener. Hun gikk så tilbake til marinen, og tok blant annet flysertifikat (PPL) som en av de første kvinner i USA. Joy Bright Hancock var også den første kvinne som fikk døpe et skip (USS Lewis Hancock), oppkalt etter hennes avdøde mann. I slutten av annen verdenskrig ble hun *commander* (fikk sin egen kommando), men det var som organisator hun skulle utmerke seg. Hun ble etter hvert leder for WAVES (frivillige kvinner i Forsvaret), en ikke ubetydelig organisasjon og pressgruppe. I 1954 ble hun gift med Ralph Ofstie som hun hadde kjent siden testpilottiden på 1920-tallet. Hun var med ham om bord på den sjette amerikanske flåte i 1956 da Ralph ble syk og innlagt på Bethesda Naval Hospital i april, hvor han dør 18. november, 59 år gammel. Ralph Ofstie ble gravlagt på Arlington tre dager senere, ikke langt unna JFK. Til stede var han mor Wilhelmine (92), søster Valborg (67) og broren Harold (65) - all bodde den gangen i Everett, WA.

Den 21. mai 1959 får Ralph Ofstie en liten flyplass oppkalt etter seg: "The Ofstie field". Den ligger på Puerto Rico, og var en del av Roosevelt Roads Naval Stations, ved landsbyen Ceiba, omtrent 90 minutters kjøring fra San Juan. Navnet stammer fra Roosevelt i 1919 den gangen han var marinesekretær. Basen kom først i operativ drift i 1943 og ble en av amerikans største militærbaser med 1 300 bygninger og 7 000 ansatte. Basen ble nedlagt og flyttet til Mayport, Florida. "The Ofstie field" (NRR) ble offisielt stengt i 2004.

Ole Johan Vold på Arlington

Enkelte har lurt på hvorfor Ralph Ofstie ikke ble admiral. Noen vil ha det til at det skyldes at han var "norsk". Dette er trolig ikke riktig. Ralph var amerikaner, født i USA. For øvrig tror undertegnede at det kun er ett embete i USA som krever at vedkommende er født på amerikansk jord - av "amerikanske"

foreldre, nemlig presidenten. Det er nok mer sannsynlig at hans syn innenfor daværende atomstrategi forhindret ham å nå helt til topps.

Familien Johan Ofstie (Johannes Øfsti) bodde i Eau Claire på 328 Broadway St. Livnærte seg som kjøpmann. I 1910 besto familien av John E (60), Minnie/Wilhelmine (44), Astrid (23), Valborg (21), Harold/Harald (18), Elsie Susanna/Else Synnøve (14) og Ralph/Rolf (12). Så flytter alle, unntatt Astrid og Ralph, til Everett, Snohomish County, Washington. Johan

John Ofstie

Wilhelmine Ofstie

Dattera Valborg

E.Ofstie fra Nordre Øfsti i Stjørdal døde lørdag 30.juni 1932 i sitt sommerhus ved Lake Goodwin i staten Washington. Han ble 82 år. Seremonien ble holdt påfølgende tirsdag klokken 0130 under ledelse av presten C.H Norgaar (trolig norsk avstamning). Fru Wilhelmine Ofstie døde den

19.juni 1957, hele 93 år gammel. Deres første datter, Astrid - døde av tuberkulose sist på 20-tallet, omtrent samtidig som Elsie Susanna. Datter nr. 2, Valborg ble født den 1. januar 1889 i Minnesota og døde den 15. november 1967 i Everett. Hun var lærer på videregående skole. Harold ble født i Appleton, Minnesota den 21. mai 1891. Han studerte ved universitetet i Wisconsin og ble sivilingeniør. Harold var på universitets fotballag i 1912 (amerikansk fotball), og ble også trener for flere lag i Wisconsin, Chicago og Kentucky. Han deltok som fenrik i Frankrike under første verdenskrig. Deretter gikk han inn i tømmerindustrien hvor han var i 35 år. Da han døde, stod det i et minneord at han hadde kun en søster i live (Valborg) og

et søskenbarn, John Hegness i Everett. For øvrig, i følge pressen - hadde han flere "cousin" i California, Midtvesten og i Norge. Harold døde 17. juni 1961, og hans urne ble sendt til Eau Clair, WI, hvilket er noe underlig etter som han bodde og døde i Everett. Hvorfor ville han tilbake til Eau Claire? Else Synnøve/Elsie Susanna, som ble født i Stjørdal, døde av tuberkulose kun 32 år gammel den 28. februar i 1928. Da jobbet hun som stenograf på et skipsverft. Som tidligere nevnt ble hovedpersonen i historien, Ralph - ungar omtrent helt frem til sin død.

Nordre Øfsti 1951: f.v Oddmund Hegness, John Hegness, Olav Lerfald, Sigrid Lerfald, Svein og Ruth Lerfald

Og ut av det jeg har funnet, synes det som om ingen av de andre fem ungene til Johannes fra Nordre Øfsti heller ikke giftet seg og/eller fikk barn. Familiereken synes å ha dødt ut med Valborg i 1967. Ifølge kilder i USA var Ralph ganske så velstående. Denne John Hegness som deltok i begravelsen av Harold, var hans søskenbarn. John Hegness besøkte Stjørdal og Nordre Øfsti i 1951. Se bildet. John Hegness er ingen hvem som helst. Han var gullgraver i Alaska, og ble den første vinneren av det meget kjente hundeløpet Iditarod i 1908. John døde i 1963.

Nordre Øfsti

Da Johannes Øfsti reiste til Amerika andre gangen i 1896, solgte han som nevnt Nordre Øfsti til Ola Olsen Kartum. Ola Kartum hadde to sønner: Ola (1898-1907) og Lars (1899-1978). Ola Kartum senior dør den 6.mai 1900 som 32-åring, og enka, Randi Sætran (1873-1942) gifter seg igjen med Iver Olsen Lerfald på Østre Lerfald i Hegra. Iver (1861-1939) og Randi drev så både Nordre Øfsti og Østre Lerfald. De fikk to barn: Ole Georg (1909-1983) og Olav (1913-1993). I 1918 forpakter Olav Olsen Lerfall (1881-1947), bror av Iver, gården. Han gifter seg med Sigrid Engedal, f. nyttårskvelden 1883 i Fjotland. De får barna Sofie, Odd og Inger. I 1938 kommer så Olav (sønn til Randi og Iver) med sin Sigrid Margrethe til Nordre Øfsti. Deres barn ble: Ruth (f.1936), Svein(f.1940) og Ingar (f.1946). Som en ser så drar ei Sigrid og en Olav, og ei ny Sigrid og en ny Olav kommer til gårds. Svein gifter seg i 1964 med Edith B.Karbu (f.1942) fra Ekne og overtok gården i 1980. De driver fortsatt gården. Deres barn er: Gunn Kristin (f.1964), Stig Olav (f.1965) og Trond (f.1969). Ruth bor i Hegra og Ingar i New York.

JOHN E. OFSTIE
REPUBLICAN CANDIDATE FOR
STATE SENATOR

CHIPPEWA AND EAU CLAIRE COUNTIES

Authorized and Circulated by J. E. Ofstie, Eau Claire

Det fortelles at John Ofstie (Johannes Øfsti) kom hjem til Stjørdal på besøk i 1909. Det vitner vel på nytt om at han gjorde det ganske bra ”over there”. Han kjøpte da gravstøtte til foreldrenes grav. En ikke spesiell handling. Det som kanskje derimot virker noe spesielt, er at hans foreldre - som var fra en liten husmannsplass - ble gravlagt så nære kirken. ”Amerikaneren” hadde kanskje en viss innflytelse?

1. rekke f. v. Linda Christine Lerfald - Kristine Bones - Andreas Bones - Adrian Lerfald
2. rekke f. v. Matthew Kane - Edith Lerfald - Svein Lerfald - Ingar Lerfald
3. rekke f. v. Gunn Kristin Lerfald - Jan Lennard Solheim - Trond Lerfald - Stig Olav Lerfald